

Mål C-228/21**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

8 april 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte suprema di cassazione (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

29 mars 2021

Klagande:

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l'Immigrazione – Unità Dublino

Motpart:

CZA

Saken i det nationella målet

Överklagande från Ministero dell'Interno (inrikesministeriet) av beslutet från Tribunale di Catanzaro, genom vilket den sistnämnda ogiltigförklarade beslutet om överföring av CZA till Slovenien, på grund av åsidosättande av den informationsplikt som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) nr 604/2013.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande, som har ingetts i enlighet med artikel 267 FEUF, avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 *om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjeland-medborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat* och, framför allt, den informationsplikt som föreskrivs i artikel 4 i förordningen.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1) Ska artikel 4 i förordningen tolkas så att ett överklagande, i den mening som avses i artikel 27 i förordning (EU) nr 604/2013, mot ett överföringsbeslut som en medlemsstat har fattat, i enlighet med den mekanism som anges i artikel 26 i förordningen och på grundval av den återtagandeskyldighet som avses i artikel 18.1 b i förordningen, kan avse enbart det faktum att den stat som har fattat överföringsbeslutet inte har tillhandahållit den informationsbroschyr som regleras i artikel 4.2 i förordningen?

2) Ska artikel 27 i förordningen, jämförd med skäl 18 och 19 samt artikel 4 i samma förordning, tolkas så att ett effektivt rättsmedel vid konstaterat åsidosättande av skyldigheterna i artikel 4 innebär att rätten ska besluta om ogiltigförklaring av överföringsbeslutet?

3) Om fråga 2 besvaras nekande önskas svar på om artikel 27 i förordningen, jämförd med skäl 18 och 19 samt artikel 4 i nämnda förordning, ska tolkas så att ett effektivt rättsmedel vid konstaterat åsidosättande av skyldigheterna i artikel 4 innebär att rätten ska pröva överträdelsens betydelse mot bakgrund av de omständigheter som klaganden har gjort gällande och gör det möjligt att fastställa överföringsbeslutet alla de gånger då skäl saknas till att fatta något annat överföringsbeslut?

Anförda unionsbestämmelser

Skäl 18 och 19 samt artiklarna 4, 18 och 27 i förordning (EU) nr 604/2013

Artikel 47 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna

Anförda nationella bestämmelser

Decreto legislativo 28 gennaio 2008, n. 25/2008 (lagstiftningsdekret nr 25/2008 av den 28 januari 2008) om genomförande av direktiv 2005/85/EG, som har upphävts och ersatts av direktiv 2013/32/EU om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd, artikel 3.

I denna artikel, i dess uppdaterade lydelse efter de ändringar som gjordes genom *decreto legislativo 18 agosto 2015, n. 142* (lagstiftningsdekret nr 142 av den 18 augusti 2015) och *decreto-legge 17 febbraio 2017, n. 13* (lagdekret nr 13 av den 17 februari 2017), omvandlat efter ändringar till *legge 13 aprile 2017, n. 46* (lag nr 46 av den 13 april 2017), föreskrivs följande:

” ...

3. Den myndighet som ska fastställa vilken stat som är ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd i enlighet med Europaparlamentets och rådets

förordning (EU) nr 604/2013 är Dublinenheten vid Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione (avdelningen för medborgerliga friheter och migration).

3 bis. Överföringsbeslut som fattas av den myndighet som avses i punkt 3 får överklagas till domstolen på den ort där den särskilda avdelningen för migration, internationellt skydd och fri rörlighet för Europeiska unionens medborgare har sitt säte ...

3 ter. Överklagandet ska, för att undvika preklusion, inges inom 30 dagar från det att överföringsbeslutet delgavs.

3 quater. Verkställigheten av det överklagade beslutet kan avbrytas genom ett motiverat beslut med kortfattad information där så krävs, på begäran av en part, om allvarliga och utförliga skäl föreligger. Beslutet ska utfärdas inom fem dagar från det att begäran om uppskov inges och utan föregående sammankallande av den myndighet som avses i punkt 3. Begäran om uppskov ska, för att undvika preklusion, inges i form av ett överklagande. Kansliet ska delge det beslut genom vilket uppskov med det överklagade beslutet beviljas eller nekas. Parterna får inkomma med svaromål inom fem dagar från delgivningen. Replik får inges inom fem dagar efter utgången av den tidsfrist som avses i föregående mening. Vid ingivande av sådana inlagor som avses i femte och sjätte meningen i denna punkt ska rätten, genom ett nytt beslut som ska utfärdas inom de fem påföljande dagarna, bekräfta, ändra eller återkalla de tidigare besluten. Ett beslut som utfärdas i enlighet med denna punkt kan inte överklagas.

3 quinquies. Överklagandet ska delges den myndighet som fattade beslutet ...

3 septies. ... Förfarandet avslutas, genom ett oåterkalleligt beslut, inom 60 dagar från det att överklagandet ingavs. Tidsfristen för överklagande är 30 dagar från det att beslutet delgavs ...

3 octies. När det i ett sådant överklagande som avses i föregående punkter begärs uppskov med verkställigheten av överföringsbeslutet ska överföringen avbrytas automatiskt, och den tidsfrist för överföring av sökanden som föreskrivs i artikel 29 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 börjar löpa från och med den dag då beslutet om avslag på begäran om uppskov delgavs eller, för det fall att överklagandet tas upp till sakprövning, från och med den dag då beslutet om avslag på överklagandet delgavs.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 CZA har ansökt om internationellt skydd i Italien. Dublinenheten, som är Italiens behöriga myndighet i den mening som avses i artikel 35 i förordning (EU) nr 604/2013 (nedan kallad förordningen eller Dublin III-förordningen), har beslutat att CZA ska överföras till Slovenien, där denne tidigare har ansökt om internationellt skydd. Efter kontroller gjorde Italien en framställan om återtagande

till Slovenien, i enlighet med artikel 18.1 b i förordningen, vilken godtogs den 16 april 2018.

- 2 Överföringsbeslutet överklagades till Tribunale di Catanzaro med åberopande av att den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 4 i förordningen hade åsidosatts.
- 3 Tribunale di Catanzaro konstaterade dels att den statliga förvaltningen inte hade visat att den hade tillhandahållit den informationsbroschyr som föreskrivs i artikel 4, dels att det inte var tillräckligt att förete protokollet från den personliga intervjun, vilket upprättades på grundval av artikel 5 i förordningen, och att tillhandahålla en annan informationsbroschyr när ansökan om internationellt skydd ingavs i Italien.
- 4 Tribunale di Catanzaro ansåg således att överföringsbeslutet var ogiltigt eftersom den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 4 i förordningen hade åsidosatts.
- 5 Inrikesministeriet (vid vilket den Dublinenhet som är behörig att besluta om överföring finns) överklagade beslutet till Corte di cassazione. CZA har yrkat att Corte di cassazione ska ogilla inrikesministeriets överklagande.

Parternas huvudargument

- 6 Inrikesministeriet har hävdat att domstolen i första instans tillämpade artikel 4 i förordningen på ett felaktigt sätt i och med att förvaltningsmyndigheten i förevarande fall förvisso inte hade överlämnat informationsbroschyren men inte hade kunnat fatta något annat beslut genom en korrekt tillämpning av förordningens kriterier.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 7 Corte di cassazione, som är hänskjutande domstol, har framför allt påpekat att förvaltningsmyndigheten i det nationella målet i själva verket har hållit den rådgivande intervju som föreskrivs i artikel 5 i förordningen. Det enda som den hänskjutande domstolen har att pröva är således betydelsen av att CZA inte fick någon sådan informationsbroschyr som föreskrivs i artikel 4 i förordningen, inom ramen för det återtagandeförfarande som regleras i artikel 18.1 b i nämnda förordning.
- 8 I nationell rättspraxis har det utformats två olika tolkningsinriktningar avseende artikel 4 i förordningen, särskilt när det gäller betydelsen och konsekvenserna av ett åsidosättande av denna.
- 9 Den första inriktningen innebär att bestämmelsen är av väsentlig betydelse och ska tillämpas på ett ovillkorligt sätt i samtliga fall där det inleds ett förfarande för

att fastställa vilken stat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, i enlighet med Dublin III-förordningen. En överträdelse av bestämmelsen innebär att överföringsbeslutet är fullkomligt rättsstridigt. Om den berörda personen överklagar beslutet på grund av att staten har åsidosatt sina informationsskyldigheter ska beslutet därför ogiltigförklaras. Enligt denna inriktning är det irrelevant att asylsökanden inte har gjort gällande eller visat att ett särskilt åsidosättande har gjorts av dennes talerätt och rätt till försvar, för att överföringsbeslutet ska anses vara ogiltigt.

- 10 Enligt den andra tolkningsinriktningen kan ett åsidosättande av artikel 4 i förordningen inte åberopas mot ett överföringsbeslut för återtagande i enlighet med artikel 18 i förordningen, eftersom asylsökanden endast kan klaga över systematiska brister i asyلفörfarandet och i mottagningsvillkoren i den utsedda medlemsstaten i enlighet med artikel 3.2 andra stycket i förordningen. Rätten kan hur som helst inte, utifrån denna andra inriktning, ogiltigförklara överföringsbeslutet till följd av ett återtagande som redan har godtagits av en medlemsstat på grund av rent formella överträdelser, såsom att inte tillhandahålla den informationsbroschyr som föreskrivs i artikel 4.
- 11 Corte di cassazione vill få klarhet i huruvida dessa tolkningsinriktningar är förenliga med Dublin III-förordningen, även mot bakgrund av EU-domstolens dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/2016, punkterna 93 och 95.
- 12 Med hänsyn till rättsmedlets effektivitet men även den särskilda roll som den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in får genom Dublin III-förordningen vill Corte di cassazione få klarhet i huruvida artikel 4 i förordningen, under sådana omständigheter som dem i det nationella målet och närmare bestämt vid överklagande av ett överföringsbeslut i enlighet med artiklarna 26 och 18.1 b, ska tolkas så att ett åsidosättande av den informationsskyldighet som föreskrivs i denna bestämmelse endast kan åberopas om asylsökanden anger vilken information som denne har lämnat till myndigheten för att den korrekt ska kunna tillämpa de ansvarskriterier som föreskrivs i förordningen och dessutom anger på vilket sätt denna information skulle ha varit avgörande för att fatta ett annat överföringsbeslut eller fått förvaltningsmyndigheten att inte fatta något sådant beslut.
- 13 Corte di cassazione vill framför allt få klarhet i huruvida den första tolkningsinriktningen, enligt vilken det anses att enbart ett påstående om ett formellt åsidosättande av förfarandet är tillräckligt för att ogiltigförklara ett överföringsbeslut i enlighet med artikel 18.1 b, är förenlig med förordningen. Corte di Cassazione fruktar nämligen att det därigenom blir möjligt att indirekt bestrida behörigheten hos den medlemsstat där ansökan om skydd först lämnades in, av andra skäl än en korrekt tillämpning av de kriterier som fastställs i själva förordningen.
- 14 Den hänskjutande domstolen har dessutom påpekat att det inte anges något i förordningen om de konsekvenser som en överträdelse av artikel 4 får för

överföringsbeslutet och att det inte förklaras i artikel 27 i förordningen vad som menas med effektivt rättsmedel i förevarande fall.

- 15 Corte di cassazione tvivlar särskilt på att den första tolkningsinriktningen ovan, enligt vilken rätten måste ogiltigförklara det administrativa överföringsbeslutet vid en konstaterad överträdelse av artikel 4 i förordningen, är förenlig med förordningens syfte, nämligen att skyndsamt och korrekt fastställa ansvarig medlemsstat, för att respektera asylsökandens grundläggande rättigheter och samtidigt begränsa de sekundära förflyttningarna, det vill säga migranter som förflyttar sig från ankomstmedlemsstaten till en annan medlemsstat.
- 16 En sådan lösning möjliggör inte något skyndsamt fastställande av ansvarig medlemsstat och innebär dessutom att den stat som utfärdar överföringsbeslutet riskerar mycket långa tidsfrister för att verkställa överföringsbeslutet. En tolkning enligt vilken asylsökanden måste göra gällande omständigheter som är relevanta för att nå fram till ett annat beslut skulle däremot säkerställa effektivitet i det rättsmedel som föreskrivs i förordningen och samtidigt möjliggöra skyndsamhet och effektivitet i de förfaranden som föreskrivs i förordningen för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd.